

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.930 van 20 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN loco advocaat E. SCHOUTEN en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 augustus 2001, verklaart er zich op 6 april 2007 een derde maal vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 15 juli 2008, verstuurd op 17 juli 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart dat u een Afghaans staatsburger bent van Hazara origine en afkomstig uit Bamyán. In Afghanistan bewerkte u de gronden van uw familie. In het jaar 1368 (Afghaanse kalender; komt overeen met 1989/1990) werd u lid van Hezb-i-Wahdat (Eenheidspartij). Dit deed u louter uit praktische overwegingen. In die periode moest men immers lid worden van een Mujaheddingroepering om te vermijden dat men als

communist werd bestempeld. In de periode 1370-1372 (1991-1994) werkte u als bewaker van het hoofdkwartier van Hezb-i-Wahdat in Bamyan. Als lid diende u bovendien maandelijks en bijdrage te betalen opdat u niet zou moeten gaan vechten. Ten tijde van de Mujaheddin kende u problemen met enkele mollahs omdat zij te weten waren gekomen dat u niet langer naar de moskee wilde gaan. In het jaar 1377 (1998) werd u door uw buurman (A.) (een lokale commandant van Hezb-i Wahdat), met wie u in conflict lag over de afbakening van percelen grond, aangegeven bij de Taliban. Om definitief met u af te rekenen bracht hij de Taliban op de hoogte van het feit dat u bij de Mujaheddin was en tegen de Taliban vocht. Op basis van deze beschuldiging werd u door de Taliban opgepakt en gedurende zes maanden vastgehouden. U kwam vrij door tussenkomst van uw vader die contact had opgenomen met een zekere (M.I.), een lid van de Taliban. Volgens uw verklaringen verliet u Afghanistan op 05/05/1380 (Afghaanse kalender; komt overeen met 27 juli 2001 Gregoriaanse kalender). Op 26 augustus 2001 bent u in België aangekomen waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. In België bekeerde u zich op 23 juni 2002 tot het christendom en dit in het 'Christian Center' te Brussel. Op 10 juli 2003 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 7 november 2006 door de Raad van State verworpen. Op 4 november 2003 vroeg u asiel in Noorwegen, waar u tot 24 juli 2004 verbleef. Op 23 oktober 2006 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Uw aanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. U keerde nooit terug naar uw land van herkomst. Op 6 april 2007 verklaarde u zich een derde keer vluchteling. U zegt dat u nog steeds vreest te worden gedood door de Taliban. Bovendien kende uw familie een grondconflict. Om die reden werd uw vader sinds uw vertrek uit Afghanistan twee maal beschoten door Said Hamid Shir, een commandant. Uit uw verklaringen bleek niet dat u zelf problemen had met die man. Verder bent u ervan overtuigd dat uw bekering tot het christendom in België u in Afghanistan het leven kan kosten. Tot slot acht u de algemene situatie in Bamyan onveilig en vraagt u om die reden de subsidiaire beschermingsstatus. Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkele documenten neer die van de Afghaanse autoriteiten zouden afkomstig zijn en die uw identiteit en verblijf in Bamyan dienen te bevestigen."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 juli 2003 reeds een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf gelet op de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielrelaas;
 - ook stelde de Commissaris-generaal dat verzoekers problemen met de taliban niet langer actueel zijn gezien de val van dit regime eind 2001 en dat verzoeker zijn bewering dat de taliban met wie hij te maken zou hebben gehad nog steeds in Bamyan is, op geen enkele manier kan staven;
 - tevens werd destijds getwijfeld aan de oprechtheid van verzoekers nieuw religieus engagement;
 - het gebied waarvan verzoeker afkomstig is, staat niet vermeld in het UNHCR-advies. Er zijn geen elementen bekend waaruit blijkt dat de situatie in dit gebied op dit

ogenblik wel als onveilig moet worden beschouwd. Actueel bestaat er voor burgers die afkomstig zijn van Bamyán geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet weerlegt in zijn verzoekschrift, noch hiervoor een aannemelijke verklaring geeft. De bestreden beslissing stelt vast dat aan verzoekers asielmotieven geen geloof kon worden gehecht. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen waardoor in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking kan worden genomen.
1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van artikel 48/4, §1, b) en c) van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur aan.
2. De Raad neemt aan dat verzoeker de schending opwerpt van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet i.p.v. het aangevoerde artikel 48/4, §1 gezien hij in de uitwerking van dit onderdeel van het middel aanvoert dat de bestreden beslissing niet onderzocht of verzoeker een risico loopt op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Afghanistan, hetgeen overeenkomt met de inhoud zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst in dit opzicht naar een bij het verzoekschrift gevoegd stuk waaruit volgens verzoeker blijkt dat jonge alleenstaande mannen werkloos zullen zijn en geen toegang hebben tot beperkte hulp van humanitaire organisaties. Voor wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan verwijst verzoeker naar het bij het verzoekschrift gevoegde Nederlands Ambtsbericht.
3. Omtrent artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat dit verwijst naar een situatie die eerder subjectief van aard is. Aldus rust de bewijslast in hoofdzaak op de asielzoeker zelf die zowel de kwalificatie onder artikel 48/4, §2, b) als het reëel risico op ernstige schade aannemelijk moet maken. Enkel indien de asielzoeker voldoende geloofwaardige elementen aanbrengt om de toepassing van artikel 48/4, §2, b) te rechtvaardigen, dient de Commissaris-generaal het asielrelaas vanuit dit oogpunt te onderzoeken. De Raad stelt echter vast dat de Commissaris-generaal de door verzoeker in het kader van zijn asielrelaas aangevoerde feiten ongeloofwaardig acht en dit uitgebreid motiveerde in de bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan dan ook niet worden vastgesteld. Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift op een algemeen rapport baseert teneinde in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat algemene rapporten enkel dienstig zijn voor zover verzoeker deze op zijn concrete situatie kan betrekken. Verzoeker leidt zonder meer uit een rapport af dat hij bij terugkeer werkloos zal zijn en geen toegang zal hebben tot beperkte hulp van humanitaire organisaties, terwijl uit het administratieve dossier blijkt dat hij er nooit eerder melding van heeft gemaakt. Daargelaten de vraag of 'werkloosheid' en 'geen toegang tot humanitaire organisaties', hoe schrijnend dit ook kan zijn, kunnen begrepen worden onder 'foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing' zoals voorzien in artikel 48/4, §2, b), maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij in een dergelijke situatie bij terugkeer zal terechtkomen.

4. In een tweede middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet en van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan.
- 2.2.5. Verzoeker werpt op dat de Commissaris-generaal dient na te gaan of er een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger is als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, wanneer hij naar zijn land van herkomst dient terug te keren. Mensenrechtenrapporten zoals een rapport van Human Rights Watch toont het willekeurig karakter van het geweld ten aanzien van burgers aan, maar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt hier geen rekening mee. Bovendien zijn er sinds dit rapport talloze krantenartikels en rapporten verschenen over de steeds groter wordende aantallen doden. Verzoeker verwijst naar het reisadvies van het Belgisch Ministerie van Buitenlandse Zaken dat bevestigt dat de situatie zeer ernstig is en melding maakt van het aantal doden, waarover in het CEDOCA-rapport niet meer wordt geschreven. Volgens verzoeker zijn de voorwaarden tot toekenning van subsidiaire bescherming afdoende aangetoond en schendt de bestreden beslissing het artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet door dit artikel te interpreteren in die zin dat er op regionaal niveau dient onderzocht te worden waardoor aldus een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Verzoekende partij stelt dat de UNHCR-lijst, waarop de bestreden beslissing zich baseert, gebruikt kan worden als element om de subsidiaire bescherming toe te kennen; deze lijst kan en is echter geen voldoende argument om het statuut van subsidiaire bescherming te weigeren. Evenmin heeft het UNHCR een lijst opgesteld van 'veilige' gebieden; er is, aldus verzoeker, geen enkel element dat er op wijst dat zijn district een 'veilig' district is waarnaar hij probleemloos zou kunnen terugkeren.
- 2.2.6. Zoals verzoeker reeds aangaf steunt de Raad zich voor de analyse van het veiligheidsrisico per district op de adviezen die van het UNHCR uitgaan. Het UNHCR heeft in het document "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection" lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en district aan de hand van zeer specifieke criteria. UNHCR stelt dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Het UNHCR is immers, met zijn fysieke aanwezigheid in alle delen van Afghanistan en zijn uitgebreide netwerk aan contacten, het best geplaatst om advies te verlenen over de noodzaak aan subsidiaire bescherming. Deze adviezen worden regelmatig bijgewerkt naarmate de toestand verbetert dan wel verslechtert. De Raad merkt op dat hij, conform artikel 48/5, §3, lid 2 van de Vreemdelingenwet, gehouden is te beslissen op basis van de algemene omstandigheden in het land en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker op het tijdstip van uitspraak. Verzoeker beweerde echter afkomstig te zijn uit provincie Bamyán die geheel niet voorkomt op voormelde UNHCR-lijst (update 6 oktober 2008). Aangezien het document geen advies geeft om subsidiaire bescherming te verlenen aan kandidaat-vluchtelingen uit verzoekers district kan er op basis van deze objectieve gegevens van uitgegaan worden dat er geen willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet heerst in verzoekers district dat bijgevolg kan worden geacht veilig te zijn, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet aangetoond.
- 2.2.7. Inzake verzoekers verwijzing naar het CEDOCA-rapport, merkt de Raad op dat het antwoorddocument dat werd gehanteerd voor het nemen van de aangevochten beslissing (afgh2008-022w van mei 2008) een update betreft van het eerder gebruikte

antwoorddocument. De Commissaris-generaal dient bij het nemen van een beslissing steeds de concrete situatie in het land van herkomst in aanmerking te nemen die er op dat ogenblik heerst. Op basis van de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie kon dan ook redelijkerwijs worden besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Commissaris-generaal heeft zich zeer nauwgezet gedocumenteerd over de situatie ter plekke en is in alle redelijkheid tot zijn beslissing kunnen komen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden volgehouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 november 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.